

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobců: a) S. A., narozena „X“,
 b) nezletilý K. B., narozen „X“,
 oba státní příslušnost Republika Uzbekistán,
 t. č. pobytem „X“,
 zastoupeni Mgr. Leonidem Kushnarenkem, advokátem,
 sídlem Politických vězňů 1272/21, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
 sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2019, č. j. OAM-228/ZA-ZA01-P17-2019,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2019, č. j. OAM-228/ZA-ZA01-P17-2019, kterým byla jejich

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřípustnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a proto bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

Žaloba

2. V žalobě žalobci namítali, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav. Uvedli, že žalovaný vycházel z výpovědí žalobkyně a), informací z cizineckého informačního systému, z předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany a ze zpráv týkajících se politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Uzbekistánu. Předmětné zprávy však byly více než půl roku, resp. i dva roky staré. Podle žalobců si žalovaný vystačil s odkazem na předchozí zamítnutou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nezajímalo jej rozdělení rodiny ani skutečnost, že syn nebude mít otce a rodina svého živitele. Žalobci zdůraznili, že situace v Uzbekistánu není stabilní a její vývoj se teprve očekává, nelze proto v současné době zaručit dodržování lidských práv a základních svobod ze strany uzbeckých státních orgánů. Skutečnost, že Uzbekistán ratifikoval některé lidskoprávní úmluvy, ani v minulosti nebránila systematickému porušování lidských práv, a proto ji nelze brát za směrodatnou pro posouzení faktické situace v zemi. Podle žalobců považují uzbecké úřady každého, kdo se dlouhodobě zdržuje v zahraničí, za podezřelého. Sledování státních občanů probíhá doma i v zahraničí, což je zdůvodňováno bojem proti islámskému terorismu a vyplývá to i z podkladů žalovaného.
3. Dále žalobci tvrdili, že se po návratu do země původu s ohledem na vyjádření uzbeckého ministra vnitra, že v zahraničí dochází k radikalizaci, obávají restrikcí ze strany uzbeckých úřadů a v souvislosti se zákazem nošení šátku na veřejnosti pod hrozbou pokuty se rovněž obávají omezení svého základního práva na náboženskou svobodu. Žalobci měli za to, že podle aktuálních zpráv uzbecký režim až příliš tvrdě kontroluje, jakým způsobem se lidé staví k islámu, současně v zemi panuje velký strach z radikalismu. Upozornili na to, že v podkladech napadeného rozhodnutí se dále uvádí, že při návratu státních občanů do Uzbekistánu se provádí výběrové výsledky o povaze a účelu jejich pobytu. Vzhledem k tomu, že již opakovaně podali v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany, žalobci vyjádřili obavu, že jim do budoucna nebude umožněno opětovně z Uzbekistánu vycestovat za manželem žalobkyně a) a otcem žalobce b), s nímž od narození žalobce b) v České republice žijí a který zde má trvalý pobyt. V případě jejich návratu do země původu tak podle žalobců může dojít k narušení jejich soukromého a rodinného života.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že žalobci neprokázali nezákonnost napadeného rozhodnutí, žalovaný postupoval plně v souladu se zákonem, zabýval se všemi skutečnostmi, jež žalobkyně a) sdělila, a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí včetně písemností z předcházejícího správního řízení. Žalovaný poznamenal, že s podklady rozhodnutí se žalobkyně a) odmítla seznámit. Podle žalovaného jsou důvody, pro které žalobci podali opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany (tj. snaha legalizovat pobyt na území České republiky za účelem realizace rodinného života, špatná ekonomická situace rodiny a zákaz nošení šátků na veřejnosti), totožné s důvody, které uváděli již v

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

průběhu správního řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný zdůraznil, že se uvedenými důvody zabýval již v rámci tohoto předchozího správního řízení, přičemž neshledal důvody pro udělení jakéhokoli typu mezinárodní ochrany. Podle žalovaného neuvedli žalobci žádné nové informace či skutečnosti, které by bylo třeba opětovně hodnotit či které by měly vliv na rozhodnutí správního orgánu. K tvrzení žalobkyně a), že byla během svého pobytu v Uzbekistánu pokutována na ulici za nošení šátku, který byla nucena sundat, aby neměla problémy, žalovaný uvedl, že tato skutečnost byla žalobkyni a) známa již v průběhu správního řízení o předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, měla proto možnost a povinnost ji uvést za účelem posouzení již tehdy. Jestliže nebyla tato skutečnost předmětem zkoumání správního orgánu, stalo se tak pouze v důsledku zavinění žalobkyně a). Žalovaný dodal, že azyl je specifickým institutem mezinárodní ochrany, který slouží k ochraně osob před porušováním jejich základních práv, taková situace však u žalobců nebyla zjištěna.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobci nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
6. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 14. 3. 2018 podali žalobci první žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž mimo jiné uvedli, že manžel žalobkyně a) žije v České republice od roku 2008 a má zde trvalý pobyt. Žalobci by s ním chtěli zůstat v České republice, neboť on se z ekonomických důvodů nechce vrátit do Uzbekistánu a také jeho rodina si přeje, aby žili spolu. Dále uvedli, že životní podmínky v Uzbekistánu nejsou dobré, v pronajatém třípokojovém bytě žije celkem deset lidí. Na základě této žádosti žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 5. 2018, č. j. OAM-244/ZA-ZA11-P10-2018, žalobcům neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. V daném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byla legalizace pobytu na území České republiky za účelem realizace

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rodinného života. Po vyhodnocení relevantních okolností případu žalovaný uzavřel, že v případě žalobců nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany.

9. Dále soud z obsahu správního spisu zjistil, že dne 5. 3. 2019 podali žalobci v pořadí druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedli, že v Uzbekistánu žili v bytě u tchýně, kde s nimi ve třech pokojích společně žilo deset lidí. Nebyla tam práce, fakticky je zabezpečoval manžel žalobkyně a), který jim posílal peníze z České republiky, kde pracoval. Nedostatek peněz pociťovala žalobkyně a) hlavně v těhotenství, bylo to pro ni těžké období. Žádost podali proto, že chtějí žít s manželem žalobkyně a) a otcem žalobce b). Když se žalobci vrátí do své vlasti, manžel žalobkyně a) zůstane v České republice, a neuvidí tak svého syna. Žalobkyně a) se s manželem po svatbě rok a půl neviděli. Dále žalobkyně a) uvedla, že jednou byla na ulici pokutována blokovou pokutou 100 USD, protože měla na hlavě šátek, což je v Uzbekistánu zakázáno; šátek proto musela sundat, aby neměla problémy a dostala výjezdní doložku. Tento incident se žalobkyni a) stal v roce 2016 za prezidenta Karimova. Dne 18. 4. 2019 žalovaný poskytl žalobcům možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim či navrhnout další podklady rozhodnutí nebo uvést námítky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobkyně a) této možnosti využila, s obsahem uvedených podkladů se seznámila, další podklady pro rozhodnutí však nenavrhla a neuvedla ani žádné nové skutečnosti. Proti uvedeným zdrojům informací a způsobu jejich získání žalobkyně a) nic nenamítala. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí.
10. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud zdůrazňuje, že předmětem soudního přezkumu v této věci je rozhodnutí žalovaného, jímž bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Žalobci by si měli uvědomit, že v takovém případě je soud povolán výhradně k tomu, aby zkoumal, zda byly naplněny důvody pro zastavení řízení a zda byla žádost žalobců skutečně nepřipustná. Toto omezení vyplývá i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[b]ylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona ... o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74, dostupný na www.nssoud.cz).
11. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu platí, že *„[ř]ízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.“* Z§ 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu přitom vyplývá, že *„[ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.“* Opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany se podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu pro účely tohoto zákona rozumí žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu platí, že *„[p]odal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení* Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“

12. V § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) je stanoveno, že „[n]evyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“
13. Koncept tzv. opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany byl do zákona o azylu promítnut na základě směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, (dále jen „procedurální směrnice“) a projevil se v § 11a a násl. zákona o azylu. Tato ustanovení zohledňují situaci, kdy je žádost podávána žadatelem opakovaně, přičemž však jmenovaný neuvádí žádné skutečnosti či zjištění a současně ani z úřední činnosti příslušného správního orgánu nejsou známy nové skutečnosti, které žadatel nemohl bez svého zavinění uvést již v předchozím řízení a jež by svědčily o jeho možném pronásledování podle definice uvedené v tomto zákoně nebo hrozbě nebezpečí vážné újmy. Plně v souladu s procedurální směrnicí zákon o azylu stanoví, že v případě, kdy je na základě předchozích řízení či s ohledem na absenci podstatných změn okolností vztahujících se k pronásledování či hrozbě vážné újmy možné se domnívat, že jim cizinec nebude vystaven, správní orgán řízení usnesením zastaví.
14. Důvodová zpráva k příslušné novele zákona o azylu (provedené zákonem č. 314/2015 Sb.) v dané souvislosti uvádí: „Cílem transpozice tohoto ustanovení je zamezit zneužívání řízení ve věci mezinárodní ochrany, kdy není žádoucí, aby cizinci podávali stále dokola žádosti o udělení mezinárodní ochrany, i třeba pokud dosavadní řízení v téže věci dosud neskončilo (tato situace je řešena v § 11b), s cílem buď zabránit návratu do země původu nebo profitovat z materiálních benefitů poskytovaných žadatelům o udělení mezinárodní ochrany. Je nutné vysvětlit, že tento postup se uplatní s přihlédnutím ke všem předchozím řízením, což znamená, že všechny skutečnosti tvrzené cizincem už byly posouzeny jednak ministerstvem, ale i odvolacím soudním orgánem (podal-li cizinec opravný prostředek) a je nutné brát v úvahu i to, že pokud by byla další opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany podána po delším časovém období (jednotky let), může se osobní situace cizince nebo situace v zemi jeho původu rapidně změnit a v takovém případě by další opakovaná žádost měla být posouzena v režimu přípustnosti – zde by tedy nebyla splněna podmínka, že lze vycházet ze zjištění v minulých řízeních.“
15. Z výše uvedeného plyne, že úkolem správního orgánu v případě opakovaných žádostí cizince o udělení mezinárodní ochrany je zkoumat, zda nedošlo k podstatné změně okolností, jež v předchozím případě (či případech) vedly k zamítnutí dřívější žádosti (nebo žádostí) o udělení mezinárodní ochrany. Hlavním smyslem a účelem institutu opakované žádosti je tedy postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které žadatel – nikoli vlastní vinou – nemohl uplatnit během předchozího (předchozích) řízení.
16. V nyní projednávané věci nastala situace, kdy žalobci v původní žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14. 3. 2018 mezi důvody pro její udělení uvedli přání žít s manželem žalobkyně a) a otcem žalobce b) v České republice a špatné životní podmínky v zemi původu. V rámci vyjádření k podkladům rozhodnutí žalobkyně a) tehdy doplnila, že Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

je ženám (muslimkám) v Uzbekistánu zakázáno na veřejnosti nosit šátek a vyjádřila též obavy z pronásledování uzbeckými úřady. Prakticky shodné důvody však žalobci uvedli také ve své druhé žádosti ze dne 5. 3. 2019. Rozdíl spočívá jen v tom, že ve druhé žádosti žalobci již nezmnínili jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany obavy z pronásledování uzbeckými státními orgány po návratu do vlasti. Pokud jde o důvod spočívající v nemožnosti nosit šátek na veřejnosti, ve své druhé žádosti žalobci pouze upřesnili, že sama žalobkyně a) byla pokutována policií, když měla šátek na hlavě.

17. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaný provedl komparaci těchto důvodů, které přitom i výslovně citoval. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí tak zřetelně plyne, že se porovnáním jednotlivých žádostí o udělení mezinárodní ochrany a v nich uplatněných důvodů žalovaný náležitě zabýval a shledal, že žalobci neuvedli ani se neobjevily žádné nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jejich zavinění předmětem zkoumání v předchozím pravomocně ukončeném řízení a které by nasvědčovaly možnému pronásledování z důvodů podle § 12 zákona o azylu nebo hrozící vážné újmě podle § 14a téhož zákona. S těmito závěry žalovaného se soud plně ztotožňuje a konstatuje, že v případě žalobců byly naplněny zákonné podmínky nepřipustnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany stanovené v § 11a odst. 1 zákona o azylu, žalovaný proto oprávněně a plně v souladu s § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona vyslovil nepřipustnost této žádosti a řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. V tomto postupu a rozhodnutí žalovaného neshledal soud žádné pochybení.
18. Žalobci by měli mít na paměti, že § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu představuje podle judikatury Nejvyššího správního soudu jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. *res iudicata*, resp. v daném případě *res administrata*.
19. Soud dále připomíná, že předmět soudního přezkumu významně předurčuje i to, jaké žalobní námitky mohou být relevantně uplatněny a které jsou naopak zcela irelevantní. Žalobci při přezkumu rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu nepřipustnosti žádosti pochopitelně mohou namítat, že nebyly naplněny podmínky pro zastavení řízení, že žádost nebyla nepřipustná, případně že došlo k nějakým procesním pochybením v postupu správního orgánu. Takové námitky však žalobci (s výjimkou námitky nedostatečně zjištěného skutečného stavu věci) neuplatnili. Veškeré žalobní námitky týkající se nedostatečného vyhodnocení možného porušení práva na soukromý a rodinný život a práva na svobodu vyznání soud neshledal relevantními, neboť žalobci ani netvrdili, že by šlo o nové skutečnosti či zjištění ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, a všemi těmito argumenty se žalovaný zabýval již v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany, případně šlo o skutečnosti, které žalobci mohli uplatnit již v předchozím řízení, ale výhradně vlastní vinou tak neučinili.
20. Žalobcům nelze přisvědčit ani v jejich názoru, že žalovaný nezjistil skutečný stav věci a vycházel z neaktuálních zpráv o zemi původu. Soud zdůrazňuje, že z hlediska náležitého zjištění skutkového stavu bylo podstatné výhradně posouzení, zda jde o opakovanou žádost a zda je tato žádost nepřipustná. V tomto směru žalovaný zjistil skutkový stav naprosto dostatečně a plně v souladu s § 3 správního řádu. Za situace, kdy hlavním důvodem žádosti Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

byla snaha žalobců setrvat na území České republiky s manželem žalobkyně a) a otcem žalobce b), a kdy navíc žalobci ani netvrdili, v čem konkrétně jsou jednotlivé zprávy o zemi jejich původu použité v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany neaktuální, nepovažuje soud za pochybení žalovaného, že si při absenci jakýchkoli relevantních tvrzení ze strany žalobců ani neopatřil aktuálnější zprávy o zemi jejich původu.

21. Soud rovněž neshledal, že by byli žalobci v průběhu správního řízení jakkoli zkráceni na svých právech a že by žalovaný při vyhodnocení jejich žádosti jako nepřipustné podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jakkoli pochybil. Žalobci se mýlí, pokud se domnívají, že žalovaný měl jejich žádost posuzovat podle § 12, § 14 či § 14a zákona o azylu, neboť meritorní posouzení může být provedeno pouze tehdy, pokud je žádost přípustná a není dán důvod pro zastavení řízení, jako tomu bylo v projednávané věci.
22. Lze tedy uzavřít, že vydáním napadeného rozhodnutí nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.
23. Na okraj soud poznamenává, že mezinárodní ochrana je institutem výjimečným a nelze jím legalizovat pobyt. K tomuto účelu měli žalobci využít instituty zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů.
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ústí nad Labem 17. prosince 2019

8

41 Az 7/2019

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)